

בס"ד

סבלנות וחברות

הסבלנות מַשְׁתַּלְמֶת

יוסי ודני היו שני חברים שלמדו ביחד בכיתה ג'. יוסי היה תלמיד מצטיין, ודני, חברו השקט, התקשה מאוד בלמודים. יום אחד, ראה יוסי את דני יושב בפנה בהפסקה, כתפיו שמוטות וראשו מרפן. דמעות קטנות נצצו בעיניו. מה קרה, דני? "שאל יוסי בקול רך.

"אני לא מצליח לקרא כמו שצריך", אמר דני בצער, "כלם מבינים ואני לא." השפיל מבטו ושתק. חשב יוסי לרגע ואמר: "אני רוצה לעזור לך. נפגש כל יום אחרי הלימודים ונלמד יחד". מסכים? ודני הסכים!

בהתחלה היה קשה. דני התיאש מהר, אבל יוסי היה סבלני כמו מורה טוב. הוא הסביר שוב ושוב, בנחת ובאריכות. "לא נורא אם לא הבנתי", היה אומר יוסי, "ננסה שוב, בדרך אחרת." לאט לאט, התחיל דני להבין יותר ויותר.

כשהצליח לענות על שאלה לבד, עיניו נצצו מאשר ושמחה. כך המשיכו ללמד בהתמדה מספר חודשים. לאחר זמן מה אמר דני: "תודה, יוסי. אני כל כך שמח שהתעקשתי, שלא ויתרתי. אני חושב שאני יכול להמשיך מעתה בכוחות עצמי. אם אתקל בקשי, אני בטוח שתשמח לעזור לי. למדת אותי דבר חשוב: אם מתמידים ומנסים שוב ושוב - בסוף מצליחים. אתה חבר אמיתי!"

יוסי חייך. הוא הבין שהסבלנות שלו עזרה לא רק לדני, אלא גם לו בעצמו. יוסי הבין שהוא רוצה להשתמש בחכמה שלו כדי לעזור לאחרים:

"זו הפרת הטוב על כל הפשרונות שה' נתן לי, שלא אשתמש בהם רק לעצמי."

כך חשב יוסי לעצמו, הוא הרגיש אשר גדול מהמצוה של עזרה לחבר.

מאז, כשמשהו בכיתה מתקשה, יוסי ודני תמיד מוכנים לעזור - בסבלנות ובשמחה.

לְאַחַר שֶׁקִּרְאתָ אֶת הַסְּפֹר עֲנֵה עַל הַשְּׁאֵלוֹת:

1) מָה הָיְתָה הַסֵּפֶה לַתְּסִכּוֹל וְהַצָּר שֶׁל דָּנִי?

2) בְּשׁוּרָה 2-3 מֵתָאָר דָּנִי כְּאִשֶּׁר "כְּתִבּוֹ שְׁמוֹטוֹת וְרָאשׁוֹ מְרִבֵּן".
מָה לֵּאמֹד יוֹסִי מֵכֵן עַל מַצְבּוֹ שֶׁל דָּנִי?

3) לָמָּה הִחְלִיט יוֹסִי לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּכְּשָׁרוֹנוֹת שֶׁלוֹ בְּשִׁבּוֹר לְאַחֲרֵיכֶם ?

4) כְּתֹב בְּקִצְרָה שְׁנֵי דְּבָרִים אוֹתָם נִתֵּן לֵאמֹד מֵהַסְּפֹר:

1. _____

2. _____

5) כְּתֹב פֶּתֶק שְׁהֵייתָ שָׂם בַּכְּתָף הַמַּעֲרָבִי אִם הֵייתָ בְּמַצְבּוֹ שֶׁל דָּנִי:

